

FÜLÖP KÁROLY¹**Esszészövegek tipográfiai elemzése**

Az elmúlt félszáz évben számos tanulmány született a hazai fogalmazástanítás nehézségeiről, újra és újra megfogalmazva az évtizedek óta ismert problémákat a köznevelés valamennyi szintjén. A szerző most egyetemi hallgatók esszéit vizsgálja: az ELTE tanár szakos hallgatóinak azonos témájú, az anyanyelvi kritériumvizsgára felkészítő szemináriumi dolgozatait tipográfiai szempontból értékeli, rámutatva, hogy – bár a szövegalkotás tudatossága már a margó- és bekezdéshasználatban is tükröződik – a kiírt íráskészség pusztán ezen a téren is elmarad az optimálistól, és a korai fejlesztés hiányosságait örzi. A tanulmány egy nagyobb, felnőttek írásstratégiáira irányuló kutatás része. Összefoglalja a kutatás eddigi eredményeit, az empirikus vizsgálat adataiból nyert következtetéseket, célja pedig a feltárt eredményekkel segíteni a fogalmazástanítás napi gyakorlatában használható fejlesztési tervek megalkotását.

Bevezetés

Az alábbi tanulmány nappali tagozatos egyetemi hallgatók dolgozatainak formai elemzéséről számol be; a benne foglaltak részét képezik egy nagyobb, felnőttek írásstratégiáival foglalkozó kutatásnak. A fogalmazáskutatás hazai szakirodalma általában három olyan, reprezentatív mintákon végzett fogalmazásvizsgálatból indul ki, melynek adatairól részletes elemzés jelent meg (Orosz, 1972; Kádárné, 1990; Horváth, 1998). Orosz Sándor fogalmazásvizsgálata a teljesítményt befolyásoló tényezőket tekintve a fiúk és a lányok között nem mutatott ki szignifikáns eltérést, de a lányok szövegeit tipikusan hosszabbnak találta. Az IEA 1984-es nemzetközi fogalmazásvizsgálatának Kádárné Fülöp Judit (1990) által publikált eredményeivel kapcsolatban Molnár Edit Katalin megállapítja, hogy „*a diákok nem felkészülten léptek ki az életbe, nem rendelkeztek azokkal az eszközökkel, amelyek segítségével az írásbeli kommunikációjukban valóban önállóak lehetnének*” (Molnár és Nagy, 2012, p. 226).

Horváth Zsuzsanna az érvelést középpontba állító esszéfeladatok értékelhetőségét vizsgálva minden évfolyamon a lányok szövegalkotói előnyét mutatta ki; a lányok fejlődése kiegyenlítettebb volt, mint az azonos korú fiúké (Horváth, 1998).

Szilassy Eszter (2012) tanulmányában Orosz Sándor (1972), Molnár Edit Katalin (2000) és Nagy Zsuzsanna (2009) vizsgálataira hivatkozva rámutat: „*a magyar diákok szövegalkotási*

¹ PhD-hallgató, Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Kar, Nyelvtudományi Doktori Iskola, Alkalmazott nyelvészet program, fulopkarolyj@gmail.com

képessége elmarad az elvárható követelményszinttől; nem tart lépést a tudattartalom bővülésével [...] Különösen elgondolkodtató az, hogy e felmérések között évtizedek teltek el, mégis hasonló hiányosságokat mutattak ki” (Szilassy, 2012).

Molnár Edit Katalin (2009) magyar egyetemisták dolgozatait elemző írásának bevezetőjében fontos problémára hívja fel a figyelmet: *„alig van információnk arról, hogy a felsőoktatásba lépő diákok mit tudnak a szövegalkotásról, milyen fejlett a fogalmazásképességük, vagy milyen elvárásoknak kell megfelelniük a szövegeiknek”* (Molnár, 2009b).

A kutatás célja, hipotézisei

A kutatás jelenlegi szakaszának elsődleges kérdése az volt, hogy az egyetemi hallgatók dolgozatainak pusztán a formai jellemzőiben is kimutatható-e a szövegalkotói tudatosság valamint a szövegalkotásban való jártasság-gyakorlottság. A kutatás célja az esszészövegekben a margóhasználat és a bekezdésjelölés empirikus vizsgálata a szövegelemzés módszerével. A korábbi kutatási eredmények alapján azt feltételeztem, hogy a bölcsész tanár szakos hallgatók dolgozataiban nagyobb a formai rendezettség, tudatosabb a margóhasználat, és a bekezdésekre tagolás magasabb szintje valósul meg, ezen belül is a magyar szakos női hallgatóknál. A hipotézisek Kiss Árpád 1960-as átfogó tudásszintmérésének, Vidákovich 8. osztályos diagnosztikus értékelésének és Nagy József 2006-os vizsgálatának megállapításai alapján fogalmazódtak meg. Ezekből megállapítható, hogy az íráskészség korai fejlesztésének eredményei elmaradnak az optimálistól, és érezhetően romlik az ún. „kiírt íráskészség” (az optimális gyakorlottság) 9. évfolyam után (Csapó szerk., 2012).

Kegyessné Szekeres Erika elsősorban külföldi tanulmányok adataira hivatkozik, amikor a vizsgálatában a lányok jobb szövegalkotási teljesítményét azok precizításra törekvésével, tartósabb figyelmével magyarázza, és a Brügemann, valamint Berkg által is megemlített, a nemek anyanyelvi teljesítményére vonatkozó szülői és pedagógusi sztereotípiák (pl. a lányok jobb helyesírók, a fiúk írásképe gondatlanabb) szerepéről beszél (Kegyessné, 2008). Ha elfogadjuk e sztereotípiát, még ha az évek előrehaladtával az írásminőségben igazolható nemi különbségek csökkenő tendenciát mutatnak is, a fenti hipotézist megalapozhatja, vagyis az egyetemisták esetében is igazolható lesz a női szövegalkotók fokozottabb alaposága.

A kutatás anyaga

A kutatás korpuszát és II. évfolyamos, 10 fő bölcsész tanár szakos hallgató (BTK), 10 fő informatikatanári (IK) és természettudományos tanári (TTK) szakon, valamint 10 fő vegyes szakpárokon (BTK–egyéb szakos) tanulók dolgozatai adják. A korpusz nemek szerinti megoszlása: 15 fő férfi, 15 fő nő hallgató. Az esszészövegek egységesen 90 perc alatt, azonos körülmények között születtek kézírással 2014 és 2015 között. A jelenlegi kutatás anyagába a megadott témák közül szabadon választott, *A kommunikáció formái és eszközei* című témakörben született írások tartoznak, összesen 30 szemináriumi dolgozat. A kutatás korábbi – a szöveg terjedelmére, mondat- és karakterszámára irányuló – szakaszában az átlagos karakterszámot vizsgálva igazolódott az, hogy azok a dolgozatírók alkottak hosszabb szövegeket, akiknek szakpárjában legalább az egyik szak bölcsészettudományi (Fülöp, 2017).

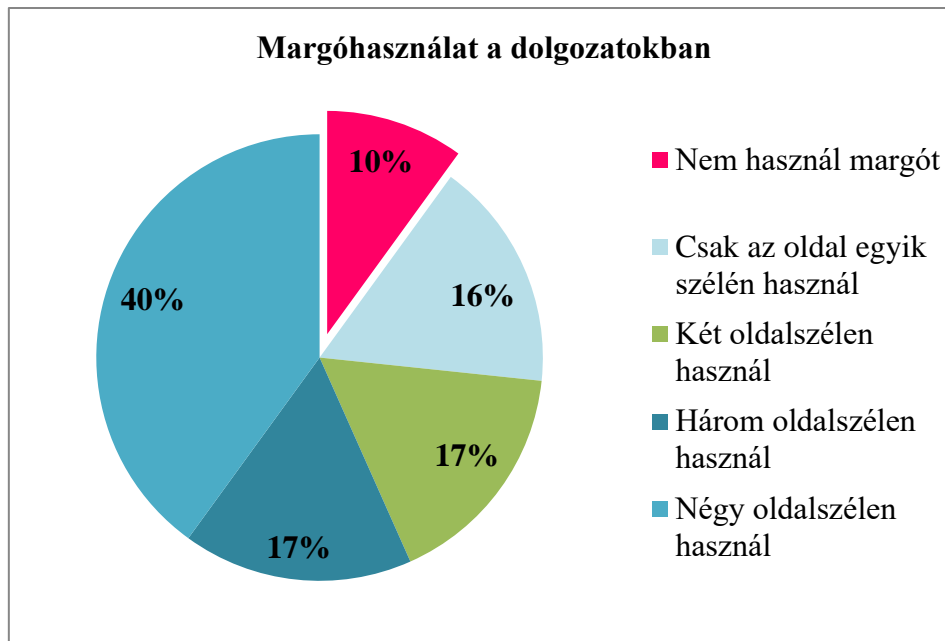
A dolgozatok vizsgálata a bekezdések számára és terjedelmére is kiterjedt. A mintában nem akadt olyan dolgozat, amelynek szerzője legalább a bevezetés–tárgyalás–befejezés kötelezően megtanult hármas egységét ne tartotta volna meg. A bekezdések száma 4 és 12 között változik, a legtöbb bekezdésre egy IK–TTK szakos női hallgató tagolta írását, a legkevesebbre pedig egy-egy BTK-s férfi és nő hallgató (Fülöp, 2017).

A kutatás eredményei

A jelen kutatás célja a dolgozatszövegek tipográfiai elemzése: a sor kihagyása a cím után, a margójelölés és a dolgozatok bekezdésmintázatának a vizsgálata.

A cím utáni sorkihagyás a legszembeötlőbb formai sajátosság, amely a korpusz egészére vonatkozóan a kiírt íráskészség legegységesebben regisztrálható mutatója; ez a szerzői tudatosságot felváltó automatizmusnak, a szövegalkotásban való jártasságnak legalább a minimális szintjét jelzi. Ezt majdnem mindenki ismeri és alkalmazza, sőt néhány diák még mottóként használt idézetet is elhelyezett a cím alatt, a jobb margó felé igazítva. Elszórtan fordul csak elő, hogy a dolgozatíró a cím után sorkihagyás nélkül folytatja munkáját.

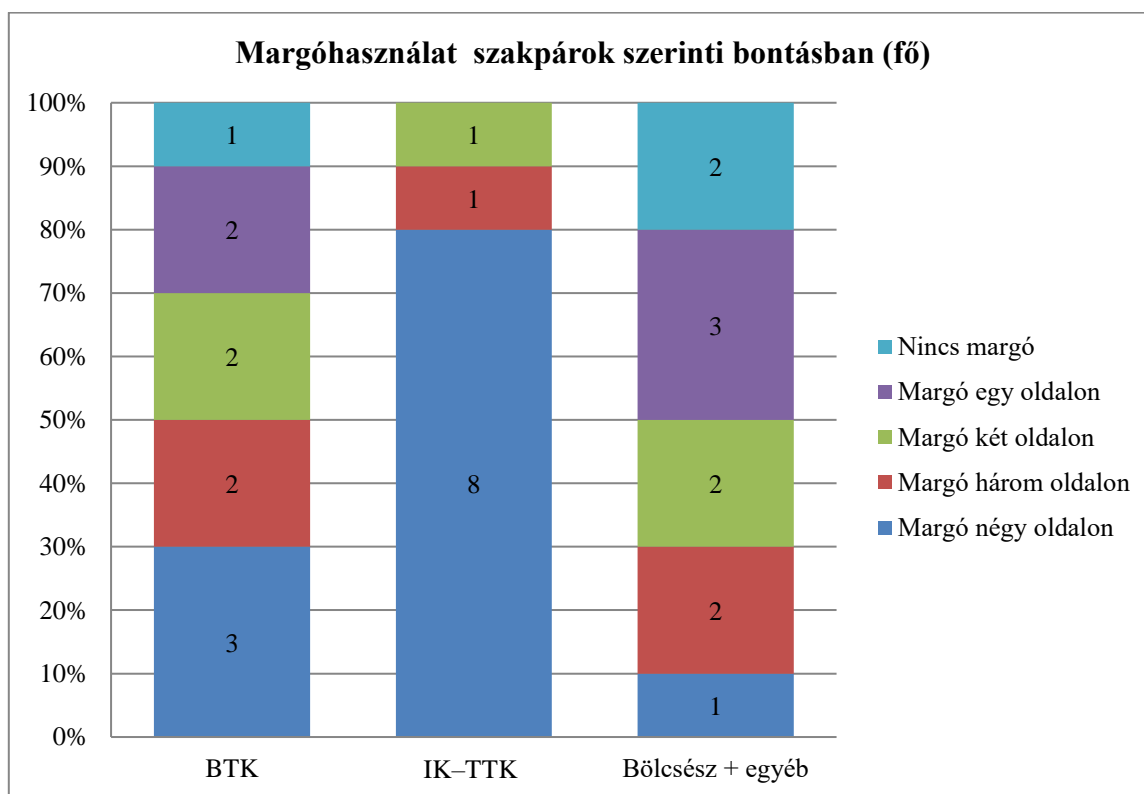
A margójelölés vizsgálata már összetettebb elemzést tesz lehetővé, ennek eredményét az *1. ábra* szemlélteti. A teljes korpuszt tekintve megállapítható, hogy a dolgozatírók 90%-a használ margót szövegalkotási tevékenysége során, és csupán 10% azoknak az aránya, akiknél egyáltalán nem találunk margót.

1. ábra. Margóhasználat a dolgozatokban

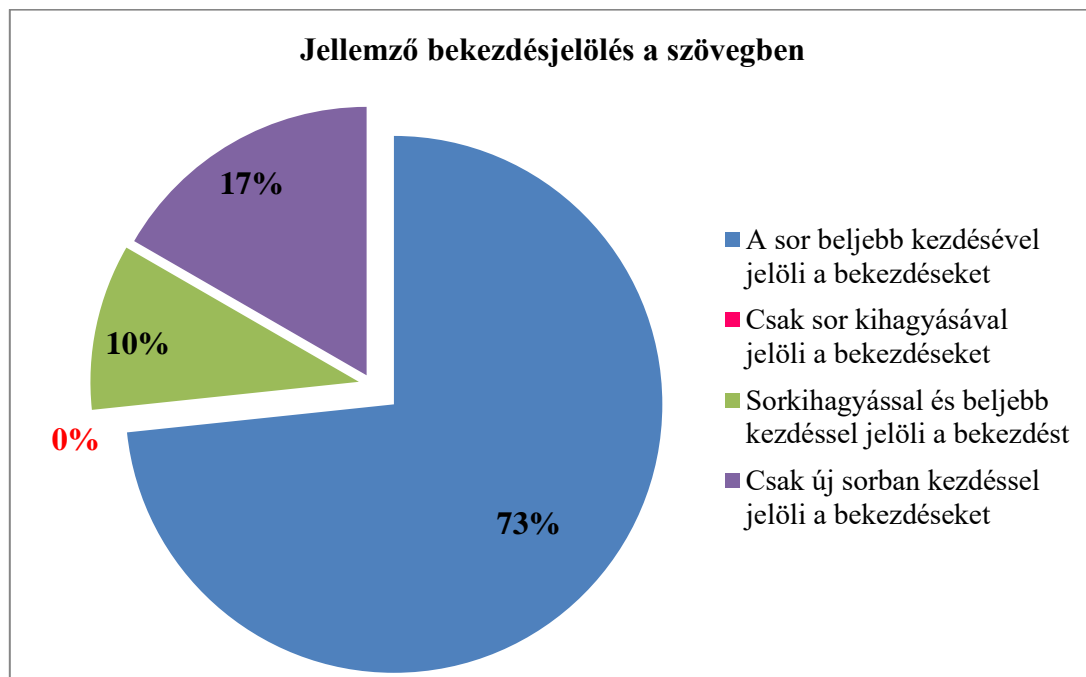
A margóhasználók közel felénél (az összes dolgozatnak 40%-a) tapasztalható szabályos, négy margó által határolt szövegtükör; a másik, kicsit nagyobb felénél pedig közel egyenlő arányban tapasztalható egy, két, illetve három oldalszálon használt margó (az összes dolgozat 50%-ában, 16–17–17% arányban). A 2. ábra két szempontból is szemlélteti a tapasztalt jelenséget. Egyrészt éppen az informatika–természettudomány (IK–TTK) szakos hallgatók dolgozatai között nem található margó nélküli, csak a bölcsész hallgatóknál. Másrészt a legrövidebb, négyoldali margóval megírt dolgozatok között kimagasló az IK–TTK szakos hallgatók aránya. Az előzetesen feltételezett eredménytől való eltérést a különböző szakokhoz tapadt sztereotípiák tudat alatti működése is magyarázhatja: a bölcsészek gyakorlottabb, munkáikban inkább kiforrott szövegalkotók lehetnek, mint reálszakos évfolyamtársaik. E sztereotípiának talán maguk a diákok is tudatában vannak: így az IK–TTK szakos diákok feltételezhetően nagyobb igyekezettel próbálják a hátrányt leküzdni, míg a BTK-s hallgatók kevesebb figyelmet fordítanak fogalmazás közben ismereteik tudatos alkalmazására. Ezt bizonyítja az is, hogy a dolgozatban többen előre behúzták ceruzával a margót, hogy írás közben igazodhassanak hozzá; közöttük nagyobb arányban vannak azok, akiknek legalább egyik szakjuk IK vagy TTK. A bölcsész tanár szakos diákok három vagy két margót használnak kiforrottan, kevésbé ügyelve az oldal tetején vagy alján levő területekre. A bölcsész szakos hallgatók dolgozatai kevésbé szabálykövető tipográfiájúak, míg a természettudományi szakos hallgatóké szabályosabb.

Az eddigi adatokból is láttuk, hogy a természettudományi szakos hallgatók dolgozatainak írásképe rendezettebb, nagyobb tudatosságot tükröznek a margóhasználat szempontjából, mint a bölcsész diákoké. Ha csak egyetlen margót használ valaki, az rendszerint a bal oldali margó. Érdeemes megjegyezni azonban, hogy feltűnően keskeny a lap szélén hagyott margó bal oldalon is, olykor nehéz eldönteni, valóban margónak szánta-e a szerző. A felső és az alsó margó alkalmazása nagyjából egyenlő arányú, a hallgatók mintegy kétharmada alkalmazza mindkettőt. A legkevésbé alkalmazott margó a jobb lapszálon lévő margó: a dolgozatíróknak csak a fele törekszik üresen hagyni a lapszéli területet. A legtöbb esetben azonban ez nem sikerül, mert hiába látszik, hogy a dolgozatíró a szövegalkotás kezdetén tudatosan kijelölte magának – egyes esetekben ceruzával be is rajzolta – a margó helyét, később vagy megfélekedezett róla, vagy egyéb okból időnként mégis átlépte azt, például elválasztáskor, egy mondat befejezésekor, mert nem akarta új sorba átvinni a mondat végét, vagy áthúzott szövegrészt javított. Megjegyzendő, hogy éppen a keretet négy oldalon is berajzoló IK–TTK-s férfi hallgatók nem lépték át a margóhatárt, hanem szabályosan üresen hagyták a margóterületet. A lap oldalán lévő margóhatárt mindössze négy, a felső, illetve az alsó margóhatárt nyolc hallgató nem lépte át. A margóhasználatot a dolgozatírásból adódó stresszhelyzetet is befolyásolhatja.

2. ábra. Margóhasználat szakpárok szerinti bontásban

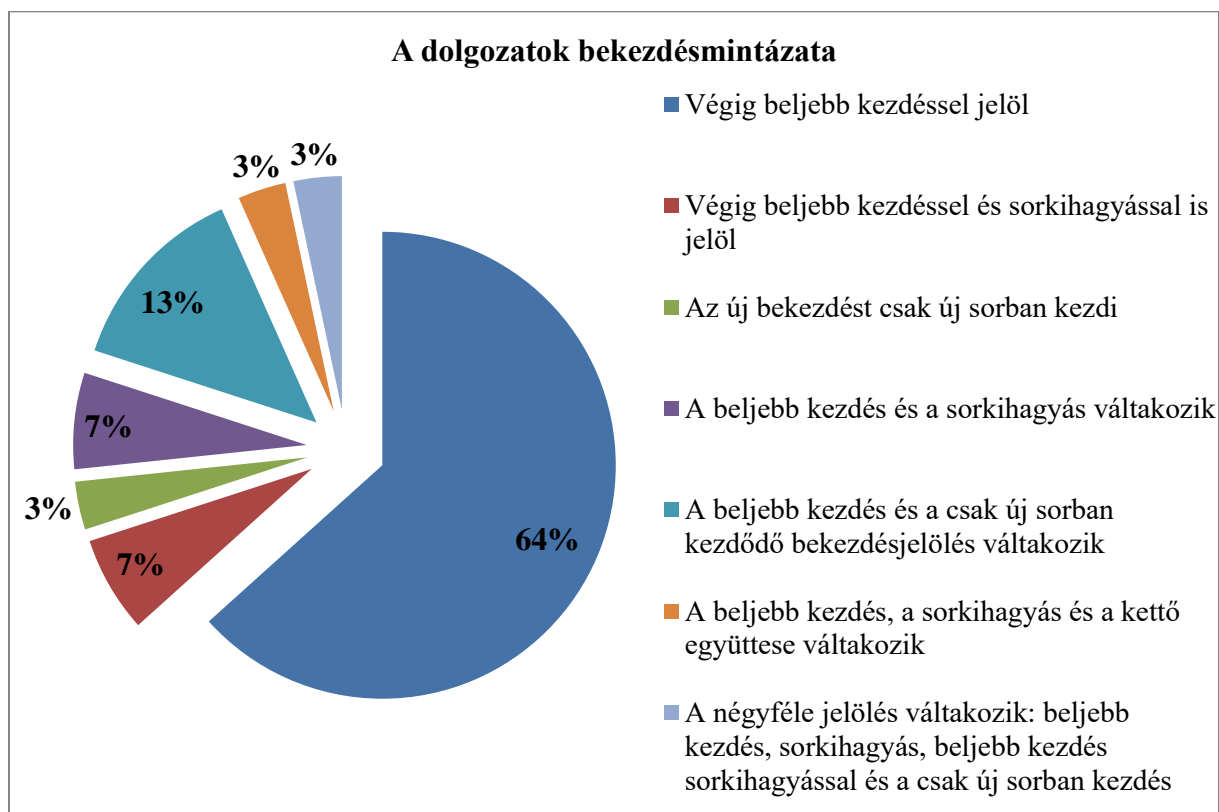
A szövegalkotók bekezdésjelöléseit vizsgálva megállapítható, hogy jellemzően a sor beljebb kezdése (az esszéírók 73%-ánál) jelenti az új bekezdést. A 3. ábra diagramja azt szemlélteti, hogy az egyes dolgozatokban jellemzően melyik jelölésmód az uralkodó. A harminc dolgozat összesen 209 bekezdésre tagolódik. Ha nem a diákok, hanem a dolgozatok arányában vizsgáljuk a bekezdésjelöléseket, akkor is a korábbi megállapításokat igazolják az eredmények: az összes bekezdésből 158 (75,59%) a beljebb kezdéssel, 19 (9,09%) a beljebb kezdéssel és sorkihagyással egyszerre jelölt, valamint 29 (13,87%) bekezdést jelöltek csak új sorban, beljebb kezdés nélkül a dolgozatírók. Ezekből az adatokból látszik, hogy előfordul – igaz kis arányban – a csak sorkihagyással történő jelölés is, mindössze 3 esetben (1,43%), de jellemző módon egyetlen dolgozatnak sem sajátja kizárólagosan.

3. ábra. Jellemző bekezdésjelölés a szövegben

A dolgozatok bekezdésmintázatára vonatkozó kutatási eredményeket szemlélteti a 4. ábra. A diagram mutatja, hogy a teljes korpusz dolgozataiban hogyan és milyen arányban jelennek meg az eddig megismert bekezdésjelölések. A beljebb kezdés nagy aránya itt is szembeötlő, megerősíti az előbb bemutatott eredményt azzal a kiegészítéssel, hogy nemcsak a legtöbb dolgozat jellemző jelölésmódja ez, hanem az esszészövegek 64%-ában az egyetlen is. A számadatok tanúsága szerint az egyféle jelölés a leggyakoribb: az összes dolgozat 74%-ára ez jellemző, 64%-ban a beljebb kezdés, a korpusz 7%-ában ez kiegészül sorkihagyással is, és 3%-

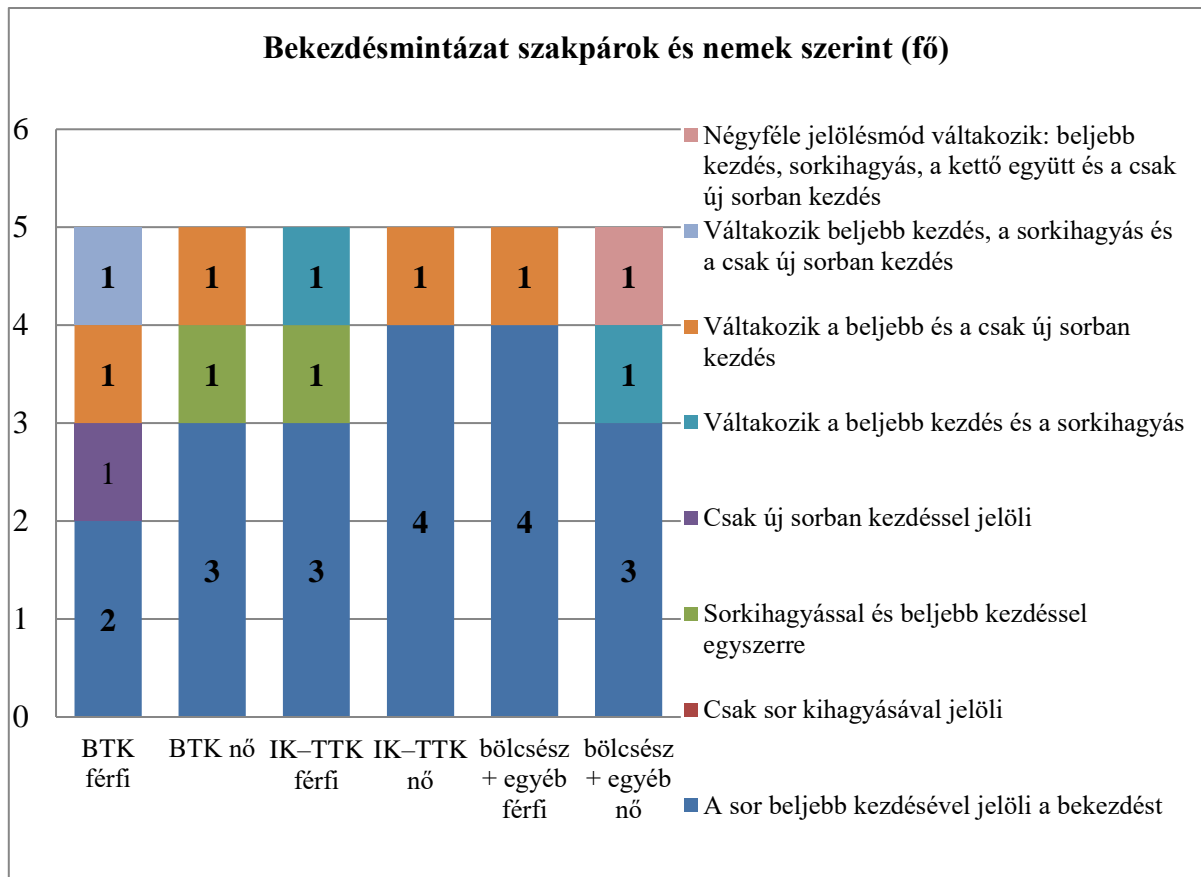
a a diákoknak új sorban kezd minden bekezdést. Többféle jelölésmóddal a hallgatók 26%-ánál találkozhatunk.

4. ábra. A dolgozatok bekezdésmintázata

Az 5. ábra szakpárok és nemek szerinti bontásban is részletezi az eddigi adatokat és megállapításokat. A legváltozatosabb bekezdésmintázat a BTK–egyéb szakos nők és a BTK férfi hallgatóinak dolgozataiból rajzolódik ki. A legkiforrottabb szövegalkotási készségre az IK–TTK szakos női és a bölcsész–egyéb szakos férfi hallgatók dolgozatainak tipográfiájából következtethetünk: náluk a legegységesebb és legmagasabb arányú a beljebb kezdéssel való következetes jelölés.

A bekezdésmintázat nemek szerinti vizsgálata érdekes eredményt mutat: ha a teljes korpuszt vesszük alapul, a különbség elenyésző. Az egységes, csak egyféle – beljebb kezdéssel – jelölést szinte egyenlő arányban alkalmazzák a férfiak és a nők, egyetlen fő többlettel az utóbbiak javára. Ha szakpárok szerinti bontásban is megnézzük a nemek arányát, mind a bölcsész, mind az IK–TTK szakpárokon a női hallgatók jelölésmódja kiforrottabb és egységesebb, a vegyes szakpáron ez éppen fordítva van. A szakpárokat vizsgálva egyértelműen a reál szakkal is rendelkezők írásainak formai jellemzői utalnak tudatosabb szövegalkotói tevékenységre.

5. ábra. Bekezdésmintázat szakpárok és nemek szerint

A következőkben a margó- és bekezdésjelölés, valamint a szöveghossz közötti összefüggéseket vizsgálom. Az 1. táblázat a margójelölés és a bekezdésjelölés összefüggéseinek az adattáblája. A kisszámú minta is jól mutatja, hogy az egyetemista felnőttek a legtöbb esetben már ún. kiírt íráskészséggel rendelkeznek; akár használnak margót, akár nem, dolgozatuk bekezdésmintázata alapvetően homogén. A kétféle bekezdésjelölés aránylag nem ritka, és inkább a margót három vagy négy oldalon jelölők dolgozataiban figyelhető meg. Ez a formai szerkesztés tudatosabb szintjét jelzi. Ez egyrészt abból adódhat, hogy a nyomdai tipográfia az első bekezdést sokszor nem viszi beljebb a sorban, és ez egyes hallgatók kézírásában is így jelenik meg. Megfigyelhető bizonyos dolgozatokban az is, hogy a bevezetés, a tárgyalás és a befejezés hármas egységének jelölése beljebb kezdéssel történik, de ezeknek – főként a tárgyalásnak – kisebb egységekre bontása már csak az új mondat új sorban kezdésével vagy sorköz kihagyásával, illetve nagyobb sortáv használatával történik az új bekezdés első mondata előtt.

		Margójelölés				
Bekezdésjelölés		nincs	egy oldalon	két oldalon	három oldalon	négy oldalon
	egyféle	3 fő	4 fő	4 fő	3 fő	8 fő
	kétféle	0	1 fő	0	1 fő	4 fő
	háromféle	0	0	1 fő	0	0
	négyféle	0	0	0	1 fő	0

1. táblázat. Margójelölés

A korábbi adatok alátámasztották, hogy a kiforrottabb íráskészségű egyetemisták legtöbbször egy-, bizonyos esetekben kétféle bekezdésjelölést alkalmaznak. A terjedelmi adatokat tekintve megállapítható, hogy az átlagosnál rövidebb szövegek esetében ritka a többféle bekezdésjelölés, az adott korpuszban három- vagy négyféle jelölésmódra nem is akadt példa (2. táblázat). Az átlagos és az átlagon felüli hosszúságú szövegeknél már igen, és a kétféle jelölésmód is láthatóan gyakoribb, viszont az átlagon felüliek között már nem mutatható ki nagyobb arányban a különböző típusú bekezdésjelölés alkalmazása.

		Szöveghossz		
Bekezdésjelölés		rövid (3400 karakter alatti)	átlagos (középérték: 3939 karakter)	hosszú (4400 karakter feletti)
	egyféle	5 fő	13 fő	6 fő
	kétféle	1 fő	4 fő	3 fő
	háromféle	0	1 fő	0
	négyféle	0	0	1 fő

2. táblázat. Szöveghossz

Az IBM SPSS Statistics 20 programmal végzett statisztikai próbák szerint a szövegek hosszában, amelyet (a kézírásos dolgozatok digitálisan átírt változatai alapján) szóközzel együtt vett karakterszámban mértem, nem volt különbség a nők (átlag $A = 3939,07$; szórás $D =$

998,6) és a férfiak ($A = 3939,07$; $D = 980,4$) között ($t(28) = 0$; $p = 1$). Abban, hogy mennyi karaktert használtak a bölcsész tanári szakra járók ($A = 4008,8$; $D = 1141,14$) és a TTK–IK szakosok ($A = 3626,4$, $D = 403,03$) között, azaz a szakpárokat tekintve sem volt szignifikáns különbség ($t(11,21) = 0,99$; $p = 0,34$). Ez nem igazolta azt a hipotézist, hogy a bölcsész szakosok több karaktert használnak a szövegekben. Azt azonban láthatjuk, hogy a bölcsész szakosoknál az átlag magasabb, mint a TTK–IK-ra járó hallgatók esetében. A nem szignifikáns eredmény oka lehet a nem magas elemszám is.

A margójelölésre vonatkozóan a Fisher-féle egzakt próba nem mutat különbséget, hogy a férfiak és a nők a négy margóból mennyit jelölnek ($F_s(4) = 1,23$; $p = 1$), és a szakpárok között sincs statisztikailag igazolható különbség ($F_s(8) = 11,56$; $p = 0,12$). Az azonban megjegyzendő, hogy TTK–IK szakosok közül 8 fő, míg a BTK szakosok közül csak 3 fő használ négyoldali margót. Ez alapján feltételezhető, hogy magasabb elemszámmal itt statisztikailag igazolható szignifikáns különbséget lehet kimutatni.

Összegzés

Az eredmények nem igazolták egyértelműen a hipotézist. A dolgozatok tipográfiája homogénebb, következetesebb az IK–TTK szakos nő hallgatók és a BTK–egyéb (vegyes) szakosok férfi hallgatók csoportjában mind a bekezdésjelölés, mind a margójelölés terén (5. ábra). A szövegművek megformáltsága nemi különbségeket nem mutat a bekezdésmintázat alapján sem. Ha pedig az előbb kiemelt két csoport szakok szerinti összetételét tekintjük, akkor sem igazolódtott az előzetes hipotézis: a tipográfia alapján a tudatosabb írású hallgatók szakpárjából az egyik szak természettudományi vagy informatikatanári.

Az egyetemisták kiírt kézírása a szövegalkotás formai hiányosságairól árulkodik, ez is alátámasztja, hogy még sok a tennivaló a szövegalkotás fejlesztésében az oktatás minden szintjén. Az alapkészségek fejlesztéséről Molnár Edit Katalin a következőket írja: „*a fogalmazásképesség fejlődését röviden olyan folyamatként jellemezhetjük, amelyben 1. a technikai és a nyelvi megformálás helyessége egyre kevésbé igényel tudatos figyelmet; ez a külalakban, a helyesírásban és a nyelvhelyességben tükröződik. 2. Egyre jobban érvényesül a közlési attitűd*” (Molnár, 2009a).

Ebből következik, hogy a fogalmazástanulás kezdeti időszakában is már jól megalapozott olvasási, valamint a helyesírási-szövegalkotási fejlesztésre van szükség. Ez készíti elő a magasabb oktatási szinteken folyó folyamatos és tudatos fejlesztést.

BIBLIOGRÁFIA

- Csapó, B. (szerk.) (2009). *Mérlegen a magyar iskola*. Budapest: Tankönyvkiadó.
- Fülöp, K. (2017). Esszészövegek kvantitatív elemzése. *Anyanyelv-pedagógia* 2. (Megjelenés alatt) DOI: [10.21030/anyp.2017.2.3](https://doi.org/10.21030/anyp.2017.2.3)
- Horváth, Zs. (1998). A fogalmazás vizsgálata. In: *Anyanyelvi tudástérkép. Mérés – Értékelés – Vizsga 4. Középszintű tantárgyi feladatbankok III*, (pp. 155–217). Budapest: Országos Közoktatási Intézet.
- Kádárné Fülöp, J. (1990). *Hogyan írnak a tizenévesek? Az IEA-fogalmazásvizsgálat Magyarországon*. Budapest: Akadémiai Kiadó
- Kegyessné Szekeres, E. (2008). Általános Iskolás fiúk és lányok fogalmazásainak gender-szemponitú kvantitatív és kvalitatív vizsgálata. *Alkalmazott Nyelvészeti Közlemények*, Miskolc. 3. évf. 1. sz. pp. 107–121.
- Molnár, E. K. (2000). A fogalmazási képesség fejlődésének mérése. *Iskolakultúra* 8. pp. 49–59.
- Molnár, E. K. (2009a.) *Anyanyelv – az írásbeli szövegalkotás példája*. [online] http://www.econ.core.hu/file/download/ktik/ktik12_15_anyanyelv.pdf [2017. január 10.]
- Molnár, E. K. (2009b). Az írásbeli szövegalkotás funkciója és hatékonysága magyar egyetemista diákok dolgozatainak szövegeiben. *Anyanyelv-pedagógia* 1. [online] <http://www.anyanyelv-pedagogia.hu/cikkek.php?id=138> [2017. január 10.]
- Molnár, E. K. – Nagy, Zs. (2012). Anyanyelvi tudásszintmérések és képességvizsgálatok. In: Csapó, B. (szerk.): *Mérlegen a magyar iskola*. (pp. 191–240). Budapest: Tankönyvkiadó.
- Nagy, Zs. (2009). 17 éves tanulók szövegalkotási képessége és szövegekre vonatkozó ítéletei. *Iskolakultúra* 11. pp. 19–31.
- Orosz, S. (1972). *A fogalmazástechnika mérésmetodikai problémái és országos színvonala*. Budapest: Tankönyvkiadó.
- Szilassy, E. (2012). Az írás és a fogalmazásjavítás stratégiái. *Anyanyelv-pedagógia* 1. [online] <http://www.anyanyelv-pedagogia.hu/cikkek.php?id=357> [2016. december 2.]

FÜLÖP, KÁROLY

TYPOGRAPHICAL CHARACTERS OF UNIVERSITY STUDENTS' ESSAYS

In the last fifty years numerous studies were born about the difficulties of the national teaching of writing, have been registered again and again for decades known problems at all levels of public education. The author now examines essays of university students: he will assess Eötvös Loránd University seminar papers of native speaker criterion exam from typographical aspects, pointing out that although awareness of editing has been reflected in the use of margins and paragraphs, writing purely in this field is less than optimal, and preserves the shortcomings of early development. This study is part of a larger research on adults' writing strategy. The introduction summarizes the results of the research so far, the conclusions have been obtained from quantitative indicators, and the results can be used to help the development plans on the daily practice of teaching writing compositions.